

Brendan Walker știa că acea casă avea să fie îngrozitoare.

Primul indiciu a fost tonul superprietenos cu care agenta imobiliară Diane Dobson i s-a adresat mamei lui.

— Chiar este *cea mai grozavă* casă, doamnă Walker, se auzi Diane ciripind din difuzor. Locul perfect pentru o familie sofisticată ca a dumneavoastră. Și doar ce i-a fost redus cu mult prețul.

— Unde e casa? întrebă Brendan.

Avea doisprezece ani și stătea lângă sora lui mai mare, Cordelia, jucând *Uncharted* pe mult iubitul lui PSP. Purta tricoul lui favorit de lacrosse¹, albastru, pătat din cauza ierbii, blugi franjurați și adidași de tip gheată, decolorați.

— Scuze, cine sunteți? întrebă vocea lui Diane dinspre bordul mașinii, unde se afla un iPhone în suport.

---

¹ Sport dur de echipă, în care mingea este prinsă și aruncată cu ajutorul unor bețe prevăzute cu câte o plasă la unul dintre capete (n. red.).

— E fiul nostru, *Brendan*, răspunse doctorul Walker. Sunteți pe difuzor.

— Vorbesc cu toată familia Walker... Ce privilegiu! Ei, Brendan – și vocea sună de parcă femeia s-ar fi așteptat să fie recompensată pentru că reținuse numele –, casa se află pe Sea Cliff Avenue, la numărul 128, într-o zonă cu vile impunătoare, deținute de tot felul de oameni importanți din San Francisco.

— Cum ar fi cei de la 49 și Giants¹? întrebă Brendan.

— Cum ar fi directori de firme și bancheri, îl corectă Diane.

— La naiba!

— Bren! îl muștră doamna Walker pe băiat.

— O să vă schimbați părerea după ce-o să vedeți casa, spuse Diane. E încântătoare, rustică, într-o zonă împădurită – o bijuterie...

— Uau, stați așa! o întrerupse Cordelia. Puteți repeta?

— Cu cine am onoarea, acum? întrebă Diane.

„*Cu cine am onoarea? Pe bune?*“ gândi Cordelia, dar adevărul era că și ea folosea formula asta atunci când voia să pară mai sofisticată.

— E fiica noastră Cordelia, zise doamna Walker. Cea mare.

— Ce nume frumos!

„Nu mă lua pe mine cu «ce nume frumos»“, ar fi vrut să spună Cordelia, însă, fiind mai mare, stătea mai bine decât Brendan la capitolul diplomație. Era o fată înaltă și slăbuță, cu trăsături delicate, pe care le ascundea în spațele șuvițelor de un blond murdar.

— Diane, noi căutăm de o lună o nouă locuință, perioadă în care am învățat că agenții imobiliari folosesc ceea ce eu numesc „limbaj codat“.

---

¹ San Francisco 49ers și New York Giants, echipe de fotbal american (n. red.).

— Sunt absolut sigură că nu știu ce vrei să spui.

— Iartă-mă, dar ce înseamnă asta: „Sunt absolut sigură că nu știu“? interveni Eleanor, fetița în vârstă de opt ani.

Avea ochi ageri, un nas mic, dar bine conturat și păr lung și cârlionțat, de aceeași culoare ca al surorii sale, în care, la sfârșitul câte unei zile mai aventuroase, puteai găsi rășină și frunze. Era mai degrabă tăcută și vorbea numai când trebuia, iar acesta era lucrul pe care Brendan și Cordelia îl apreciau cel mai mult la ea.

— Cum puteți fi sigură dacă nu știți?

Cordelia dădu aprobator din cap spre sora ei și continuă:

— Adică, Diane, atunci când agenții imobiliari spun „încântătoare“ înseamnă „mică“. Când spun „rustică“ vor să zică „amplasată într-un loc cu urși“. „Zonă împădurită“ înseamnă „invadată de termite“ ... „Bijuterie“, nici nu mai știu... Probabil „abandonată“.

— Deal, nu mai face pe deșteapta, mormăi Brendan, cu ochii lipiți de ecran, supărat că nu venise el cu acest raționament.

Cordelia dădu ochii peste cap și continuă:

— Diane, ai de gând să ne prezinți o căsuță abandonată, invadată de termite și amplasată într-o zonă cu urși?

Din difuzor se auzi oftatul femeii.

— Ea ce vârstă are?

— Cincisprezece, răspunseră într-un glas domnul și doamna Walker.

— Vorbește de parc-ar avea treizeci și cinci.

— De ce? întrebă Cordelia. Pentru că pun întrebări pertinente?

Brendan se întinse de pe bancheta din spate și închise telefonul.

— Brendan! țipă doamna Walker.

— Încerc să vă salvez dintr-o fază penibilă, asta-i tot.

— Dar doamna Dobson se pregătea să ne povestească despre casă!

— Știm deja cum o să fie. Ca toate celelalte pe care ni le permitem: nasoală.

— Mă tem că sunt de acord cu el, spuse Cordelia. Și doar știți cât e de dureros pentru mine să-i dau dreptate lui Bren.

— Îți place să faci asta, mormăi acesta, pentru că atunci știi că ai și tu dreptate.

Cordelia râse, iar asta îi smulse și băiatului un zâmbet.

— Asta a fost bună, Bren, zise Eleanor, mângâind scurt părul ciufulit al fratelui ei.

— Copii, hai să încercăm să rămânem optimiști în privința casei, spuse doctorul Walker. Sea Cliff e Sea Cliff. Adică vedere spre Golden Gate¹. Vreau să o vizitez și vreau să știu ce înseamnă preț redus. Care era adresa?

— 128, spuse Brendan fără să-și ridice privirea.

Avea strania capacitate de a reține tot felul de lucruri, antrenată prin memorarea meciurilor și a trucurilor în materie de jocuri electronice. Părinții lui glumeau că o să ajungă avocat din acest motiv (și pentru că era atât de priceput să contraargumenteze), dar Brendan nu-și dorea să ajungă avocat. El voia să ajungă la 49ers sau la Giants.

---

¹ Celebru pod peste strâmtoarea cu același nume (n. red.).

— Scrie numărul pe telefonul meu, poți? făcu doctorul Walker fluturând mobilul prin fața lui Brendan în timp ce conducea.

— Sunt în mijlocul jocului, tati.

— Și?

— Și nu pot să-l pun pur și simplu *pe pauză*.

— Nu există *buton de pauză*? întrebă Cordelia.

— Nu vorbea nimeni cu tine, Deal, zise Brendan. Nu pot avea și eu un singur moment de singurătate?

— Practic, tu ești singur, spuse Cordelia. Ești mereu îngropat în jocurile tale protesti, te sustragi de la cinele în familie din cauza antrenamentelor de lacrosse, refuzi să mergi în excursii... De parcă nici n-ai vrea să faci parte din familia asta.

— Tu *chiar* ești un geniu, făcu Brendan. Mi-ai descoperit secretul.

Eleanor se năpusti, înșfăcă telefonul și completă adresa, dar o făcu invers, scriind numărul în locul străzii. Cordelia fu cât pe ce să-i trântescă lui Brendan o replică urâtă, dar își aduse aminte că traversa acea perioadă „dificilă“ a băieților, când trebuie să spui lucruri nemaipomenit de sarcastice ca să nu mai pari așa de pământău.

Însă adevărata problemă era casa. Până și Eleanor avea acum dubii. Sigur era suficient de veche cât să fi murit oameni în ea. Era pe cale să se prăbușească, avea obloane strâmbe și un strat de mizerie de trei centimetri. Plus un copac în față ce crescuse sălbatic și niște vecini băgăcioși care se vor uita la membrii familiei Walker și vor șușoti: „Uite-i pe fraierii care vor cumpăra în cele din urmă chestia asta.“

Dar ce-ar fi putut ei să facă? La cei opt, doisprezece și cincisprezece ani pe care îi aveau, Eleanor, Brendan și Cordelia erau încredințați, fiecare în parte, că se aflau la cea mai tâmpită vârstă cu puțință, aceea la care te simți cel mai neajutorat, iar asta era nedrept.

Așa că Brendan își văzu de jocul lui, Cordelia de citit, iar Eleanor își făcu de lucru cu GPS-ul până când ajunseră la numărul 128 de pe Sea Cliff Avenue. Se uitară pe geam și rămaseră cu gura căscată. Nu mai văzuseră niciodată așa ceva.